

16

Magyar RÁDIÓ

V. évfolyam 47. szám
1949. NOVEMBER 18
(Nov. 21-től nov. 27-ig)
Ára a Rádió Gyermekek-
újsággal együtt:

1.50 forint

A hídepitők örömmel jelentik
a rádióknak:

Kész a Lánchíd!

(Schenk-felvétel)

Az utolsó lánc-sor

1848

július 18-án került sor a régi Lánchíd utolsó, tizenkettedik lánc-sorának beemelésére. Három hónap telt el az ifjúság és a pesti nép forradalmi megmozdulása óta, a hidépítés körül egy öntudatra ébredt, szabadságjogiért hevülő nemzet lázas napjai folytak, de a munkára ez nem volt befolyással. Az angol hidépítők, akiket Clark Ádám, az építésvezető, Széchenyi István megbízásából magával hozott, nem igen értették a főváros hangulatát. Nem is voltak kíváncsiak, mi történik Pest-Budán, mi megy végbe a magyar ég alatt. Nyugodtan végezték munkájukat. A hét végén felvették bérüket. Gépek voltak, szakemberek és még azzal sem törődtek, hogy magyar munkástársaik egyre jobban azonosítják magukat a forradalommal. Június elején a fővárosi munkások — lehetnek vagy ezren — elhagyták műhelyeiket és felvonulva a vasút-, hengermalom- és hídműhelyekhez, az idegen munkások elbocsátását és magyar munkaerők alkalmaztatását követelték. A Lánchíd-udvaron Széchenyi csillapította le a tömeget, mely megértette, hogy egyelőre szükség van a külföldi munkásokra és szétoszlott.

A hidépítés folyt tovább, aztán sor került az utolsó lánc-sor beemelésére...

Széchenyi, aki közlekedésügyi miniszter, állandó balsejtelmek között gyötrődik. A nevezetes napon ott áll a munkahídon, Clark Ádám mellett. Az utolsó lánc-sor beemelését figyelik. Eleinte minden rend-

ben megy. A lánc este fél nyolc tájban már megközelítette a pillér tetejét s csak néhány méter hiányzott, hogy elfoglalja helyét. A gépek csikorogtak, senki sem sejtett veszedelmet. Az utolsó percekben aztán az emelőlánc elszakadt és a 8000 mázsás teher óriási robajjal, átszakítva maga alatt a munkahidat, a Dunába zuhant. Széchenyi is, Clark Ádám is a Dunába esett. Jó úszók voltak, csakhamar kivergődtek a partra. Széchenyi ekkor mondta, hogy most már nem bízik semminek a sikerében...

Tíz esztendeig épült a régi Lánchíd. Idegen országból hozott anyagból, külföldi szakmunkások építették fel.

Az új híd, mely a fasiszták barbár pusztítása után foglalja el a régi helyét, mely szebb, tökéletesebb, teherbíróbb és célravezetőbb a réginél: — egy év alatt készült el, magyar anyagból, magyar munkások szorgalmával, mint a magyar hidépítés új diadala. Széchenyi nem hitt a negyennyolcas forradalom győzelmében, nem hitt a hidépítés sikerében. Álmodott hit nélkül, épített hit nélkül, alkotott hit nélkül.

A szabadságban élő, független, szocialista hazát építő magyar nép hisz új életében, hisz egyre virágzóbb és boldogabb, békés jövőjében, mert maga mellett érzi a hatalmas, győzhetetlen Szovjetuniót és a Párt vezet, melynek élén Rákosi Mátyás áll. Ez a tudat, ez a hit él munkás, dolgozó paraszt és haladó szellemű értelmiségiek szívében. Olyan erős fegyver ez, mely megacélozza az izmokat, versenyre ösztönöz, áldozatvállalásra készítet és nem enged megtorpanást.

Ezt mondja, ezt hirdeti az újjáépült Lánchíd, ország-világ előtt!

L. S.

(„Lánchíd” címmel — kiadott műsorunktól eltérően — november 20-án, vasárnap, 11.40-kor a Petőfi rádió eseményjátékot közvetít; 13.30-kor pedig a Hangos Ujság a Kossuth-rádióon helyszíni közvetítést ad a híd avatási ünnepségéről.)